

Libri

Respect pentru oameni

Melina Marchetta

Salveând-o pe Francesca

STORIA
BOOKS

COLECTIA
YA YOUNG ADULT

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Melina Marchetta

Salvând-o pe Francesca

Traducere din engleză de
Cristian Ionescu

COLECTIA
YA YOUNG
ADULT

Capitolul 1

De dimineată, mama nu s-a dat jos din pat.

Asta înseamnă că n-a mai trebuit să îngheț cuvântarea mobilizatoare pe care mi-o servește zilnic și care începe invariabil cu o melodie, la 6:45. De obicei, trebuie să ascultăm idioțenii retro din anii '70 sau '80, gen „I Will Survive”, sau pe o tipă, Kate Bush, care cântă „Don't Give Up”. Când o întreb de ce alege așa ceva, zice că din întâmplare, dar eu știu că folosește tehnici subliminale menite să mă motiveze să ajung ca ea.

Însă în dimineața asta nu se aude niciun cântec. Nu primesc sfaturi despre cum să-mi fac prieteni printre oamenii îndrăzneți și interesanți. Niciun plan în douășpe puncte despre cum să răzbesc într-un mediu ostil. Niciun mesaj motivational lipit pe oglindă, care să mă îndemne să fac în fiecare zi ceva de care mă tem.

E liniște și atât.

Și, pentru prima oară de la începutul anului, plec la școală cu un singur punct în programul zilei, și anume să mă întorc la 15:15.

Învăț la Colegiul Sf. Sebastian, în centru. E o școală de băieți care a început abia anul acesta să primească fete în clasa a XI-a. Fosta mea școală, Sf. Stella, n-are clase decât până într-a X-a și majoritatea prietenelor mele s-au înscris la Colegiul Pius. Mama nu mi-a dat voie, pentru că spune că fetele de-acolo

pleacă la drum cu opțiuni limitate și că ea nu m-a crescut să-mi îngrädească alții viitorul. Dacă ați cunoaște-o pe mama, ați sesiza imediat ironia, dat fiind că ea e Regina îngrădirilor. Fratele meu, Luca, e în a V-a la Sf. Sebastian, drept care s-a gândit că aşa ar fi mai convenabil pe termen lung pentru toată lumea și tata a fost, evident, de acord, fiindcă în familia mea se știe prea bine că mama ia toate deciziile.

Suntem treizeci de fete în Sebastian și, deși nu vreau să fac o scenă de furie adolescentină, trebuie să vă spun că urăsc viața pe care, potrivit mamei, nici n-o am de fapt.

Lucrurile stau aşa. Fetele nu au ce să caute în Sebastian. Locul fetelor e în școli construite exclusiv pentru noi sau în școli mixte. Sf. Sebastian se dă drept școală mixtă pentru că ne-au amenajat toalete separate. Restul e masculin sută-n sută și știu la ce te gândești acum dacă ești fată. Iată un vis devenit realitate, nu-i aşa? Șapte sute cincizeci de băieți și treizeci de fete? Dar realitatea de pe teren e că fie te simți ca într-un bol cu peștișori, fie ca și cum n-ai exista. Și, colac peste pupăză, trebuie să-ți faci o gașcă nouă de prietene, după ce ai stat comod la adăpost timp de patru ani. La Stella, te duceai la școală, știai exact care îți erau rolul și locul în grup și ziua era o însiruire de chestii obișnuite. Mama zice că asta se numește automulțumire, dar, oricum s-o chema, îmi lipsește de nu mai pot.

Aici, la Sebastian, după aproape un semestru, fetele nu prea au avansat la capitolul hai să facem și noi gașcă. N-aș putea spune că am vreo prietenă, în afara de tipelor cu care am fost în Stella. Stăm împreună, deși în ultimii patru ani nu am schimbat niciun cuvânt. Justine Kalinsky, de exemplu, a venit în Stella în a VIII-a, dar nu și-a făcut niciodată prietene acolo. Cântă la acordeon. Mai e Siobhan Sullivan, care ne folosește ca pistă de decolare când o strigă vreun tip. În clasa a VII-a, timp de un semestru, eu și Siobhan am fost cele mai nebune tovarășe. Tin minte că eram singurele care se zbenguiau prin curtea școlii,

de parcă eram pe hipodrom, în timp ce restul fetelor stăteau în jur în semicercuri, făcând pe domnișoarele prețioase. Ne petreceam cea mai mare parte a timpului liber inventând în dormitor figuri de dans pe melodiile lui Kylie, pe care le executațam apoi pe terenul de sport, până ne-a atrasă cineva atenția că ne cam dăm în spectacol. Slavă Domnului, imediat după asta m-a găsit noua mea gașcă și nu prea am mai vorbit cu Siobhan Sullivan de atunci. Prietenele mi-au spus mereu că voiau să mă salveze, scoțându-mă de sub influența ei, și tare m-am bucurat, pentru că din acel moment nu m-au mai bătut oamenii pe umăr să-mi explice ce și unde greșesc.

Și Tara Finke își face veacul cu noi. La Stella, era nebuna casei, intoxicață cu retorică feministă, comunistă și orice cu „-istă” în coadă, iar dacă am observat ceva pe-aici e că băieților din Sebastian nu le plac discursurile, mai ales dacă vin din partea noastră, a fetelor. De fapt, ar fi foarte mulțumiți dacă nu am deschide gura deloc. Despre Tara zic deja că e lesbi, pentru că aşa rezolvă ei orice tipă care are opinii și, pentru că suntem doar patru fete care am venit din Stella, presupun că aşa ne cred pe toate. Aici aş putea s-o virez spre corectitudine politică și să spun că nu e nicio problemă dacă se zvonește că ești lesbiană, dar mă deranjează pur și simplu etichetarea greșită. Tara Finke își închipuie c-o să pună bazele unei mișcări femininești la școală, dar fetele fug mâncând pământul numai când o văd că se apropiie.

Majoritatea colegelor noastre sunt tipă de la Sf. Perpetua, altă școală cu clasele VII-X, care nu vor să aibă de-a face cu Tara și cu mișcarea ei, pentru că mamele lor le-au învățat să se lase purtate de val – ceea ce eu, una, cred că e cel mai bun sfat pe care i-l poți da cuiva. Cu mama e-o altă poveste. Lucrează ca lector de comunicare la Universitatea Tehnică din Sydney și studenții ei o cred cea mai cool profă. Chestia e că ei nu trebuie să-i suporte izbucnirile sau incapacitatea de-a trece cu vede-

rea orice lucru, cât de mic. Ba se ia la ceartă cu tipul care s-a băgat în fața noastră la bancă, ba îi face un adevărat rechizitoriu, pentru ton necuviincios, cine știe cărui angajat din servicii cu care vorbește la telefon. La supermarketul din cartier a făcut atâtea reclamații, încât sunt sigură că au pus pe ușa de la intrare poze cu familia mea, însotite de instrucțiuni să nu ne lase să intrăm sub nicio formă.

În fiecare zi, când mă întorc de la școală, mă întreabă dacă am adus în discuție problema cu toaletele, cu alegerea materiilor sau cu orele de sport pentru fete. Sau dacă mi-am făcut prieteni noi, sau dacă îmi place de vreun tip. Și, în fiecare după-amiță, mormăi un „nu”, la care ea se uită la mine cu dezamăgire maximă și zice:

— Frankie, ce s-a întâmplat cu fetița care cântă „Dancing Queen” la petrecerea de absolvire a clasei a VI-a?

Nu prea sunt sigură ce treabă au niște cizme, combinezonul alb și hitul ABBA cu mișcarea de eliberare a fetelor de la Sebastian, dar, cumva, mama face legătura între chestile astea.

Așa că vin acasă pregătită să mormăi și azi „nu” și să-i susțin privirile cu tâlc, teoriile, analogiile ciudate și dezamăgirea. Dar ea e tot în pat. Eu și Luca îl așteptăm pe tata la ușa de la intrare, pentru că mama nu stă la pat niciodată, nici dacă are febră 40 de grade. În schimb, azi, Mia pe care o știm cu toții dispare și se transformă în cineva care n-are nimic de spus. Cineva cam ca mine.

Mă trezesc în liniște. Nu tu cântec despre supraviețuire, nu tu melodie despre cizmele astea care-s făcute să calce peste tine. Apoi, aproape imediat, o aud vomitând în baie. Mă simt oarecum ușurată, pentru că măcar asta dovedește existența unui simptom. Mă întreb dacă nu cumva e gravidă, dar ar fi tare ciudat. Lucrează la universitate de numai un an și ceva și a depus eforturi prea mari să obțină postul. Mia ar fi avut grijă să nu pună în pericol o astfel de realizare.

Mai târziu, mă dau jos din pat și îl găsesc pe tata în bucătărie. Se uită la mine și se forțează să-mi zâmbească. Tata e constructor și treaba asta îmi place foarte mult la el. Îl cheamă Robert și mama îi spune Bob Constructorul. Se cunosc de când erau de vîrstă mea, aşa că au ajuns și prietenii foarte buni. El e un pic mai imatur și am auzit că unii dintre prietenii mamei cred că l-a depășit de mult ca nivel, iar unii dintre prietenii lui fac mișto că n-ar fi trebuit s-o lase să facă ce vrea și să-și ia atâtea masterate (de parcă ar fi fost după el). Asta-mi place la Bob Constructorul. Puțin îi pasă de ce spun prietenii și familia lui. Si-l doare în cot că soția lui are cu zece diplome mai mult decât el. El lucrează pe cont propriu și refuză să-și extindă afacerea pentru că e de părere că asta o să schimbe totul. Cred că tata e mulțumit de ce face și cine e. Uneori, mama și prietenii ei se întreabă ce drum ar alege în viață dacă ar lua-o de la ca-

păt. Tata răspunde mereu la fel: m-aș însura cu o fată pe care o cheamă Mia și aș face doi copii cu ea.

Indiferent ce-o avea mama, nu cred că e cancer sau ceva de genul și sigur nu e însărcinată, pentru că tata ar fi, probabil, în al nouălea cer, or azi arată doar obosit și nedumerit.

— Se simte bine? îl întreb.

— E doar un pic indispusă. Du-te să-l trezești pe Luca.

Nu sunt prea sigură ce înseamnă „un pic indispusă”. Eu sunt „un pic foarte indispusă”, dar mă dau jos dimineața din pat.

— V-ați certat sau ceva de genul?

Ai mei se ceartă non-stop. Ea e regina tărâmului ipotetic și el nu gândește niciodată mai departe de ziua de mâine. Mama crede că, dacă nu pune sub semnul întrebării și nu discută ce reprezintă ei doi, vor sfârși ca alte cupluri pe care le cunosc.

— Dacă dai la o parte și profesia, și copiii, cine ești tu, Robert? l-a întrebat odată, la cină.

— Soțul tău, i-a răspuns el pe un ton amuzat.

— Atunci dă-mă și pe mine la o parte. Cine ești tu?

— Să te dau la o parte pe tine, copiii și munca? E o întrebare capcană? Sunt mort, nu-i aşa?

După care continuă:

— Ce-ai fi tu, Mia, dacă dăm la o parte toate astea? Poți să fi tu fără noi toti?

Luca se uita când la unul, când la altul.

— Trebuie să discutați despre asta în fața copiilor? i-am întrebat eu.

— Gândești prea mult și analizezi excesiv, îi spunea el. Totul e bine. Copiii sunt fericiți. Noi suntem fericiți. Totul e bine.

Anul trecut, Mia a făcut treaba asta de multe ori. A analizat lucrurile până la ultimul detaliu și a meditat mult la sensul vieții. Bunicul murise brusc. Acum uda grădina și, în clipa următoare, a căzut răpus de un anevrism.

— Simt că s-a rupt o bucătică din mine, mi-a spus odată, când eram la cumpărături într-un magazin de lenjerie. Cred că suntem făcuți din multe bucătele diferite și, de fiecare dată când pleacă cineva, rămâi cu mai puțin din tine.

Cum în clipa aia o femeie cu bust generos era cu mâinile căuș pe sânii mei, nu prea aveam starea necesară pentru discuții filozofice și nu i-am răspuns. Mi se întâmplă des. Chiar și când mă întreabă ceva important. Mă calcă pe nervi și că reușește să mă facă să-o ascult. În general, are dreptate în privința mea și a firii mele, dar o dată, *măcar o dată*, aş vrea să scot eu din pălărie o teorie despre Francesca înaintea ei.

— Ouă?

Tata ține în mâna două ouă. Mă întorc la realitate. Nu mă-nânc ouă. Și nici Luca, dar nu mă lasă inima să-i spun.

Mai târziu, eu și Luca ne ducem în dormitorul alor meu să ne luăm la revedere. Pare micuță, aşa cuibărită sub pături. Uneori uit cât e de mică, pentru că are gura atât de mare. E ca un fel de motoraș care face o mie de lucruri simultan și îi ies și bine. Această nouă Mia, nu știu... Pare bolnavă, neajutorată și, încă mai rău, vulnerabilă. Când ieșim, se întoarce pe o parte. Nu ne aruncă nici măcar o privire.

Mă duc la ore cu un gol în stomac. Nu îndrăznesc să întorc privirea spre frate-meu, fiindcă știu c-o să citesc pe fața lui ce vede și el pe-a mea.

Tara Finke mă încolțește de cum pun piciorul în clasă.

— Azi e ziua cea mare! zice, în timp ce-i face cu mâna uneia dintre fetele ex-Perpetua, care o ignoră complet.

Încearcă să-o înșfârse și pe Siobhan Sullivan, care tocmai intră.

— Ești în tabăra noastră sau nu?

Siobhan Sullivan nu se obosește să se opreasca din mers. În celălalt colț al sălii, e un cretin pe care vrea să-l impresioneze.

— Eu nu m-aș baza nici pe Francesca, zice Siobhan peste umăr, cu un strop de venin pe limbă.

De la începutul anului, am observat că tot face comentarii răutăcioase la adresa mea și mai că îmi vine cheful să mă răzbun. Dar asta ar însemna să-i arăt că-mi pasă de ce crede ea. Porecla lui Siobhan era Ștorfinela-de-la-Stella, coaptă de cineva care s-a inspirat dintr-o lecție despre rime împerecheate din clasa a IX-a. Latura mea afurisită ar vrea s-o dea de gol, dar cred că lumea de pe aici s-a prins deja cum stă treaba.

Mă așez în bancă și mă uit la Tara cum le organizează pe fetele ex-Perpetua.

— După-amiază avem ședințe la nivelul Caselor. E timpul să le spunem ce credem cu adevărat despre locul ăsta.

— Dar ce-i în neregulă aici? întrebă Eva Rodriguez.

Fetele ex-Perpetua au tendința să se ia după Eva în orice privință, de parcă ar fi cloșca lor. Tipa e atât de cool la modul cel mai firesc și atât de protectoare cu grupul ei, încât, de cele mai multe ori, mi-aș fi dorit să fac și eu parte din el.

— Faptul că ne invadăză spațiul personal, răspunde Tara Finke, invadându-i spațiul personal Evei Rodriguez. Opțiuni de sporturi pentru fete, ioc! Când mergem la orele de educație fizică, trebuie să ne înghesuim toate în trei toalete ca să ne schimbăm sau s-o facem în văzul lumii! Sau faptul că nu putem să folosim „temă pentru oral”, „analiză” sau numărul 69 fără ca vreun tip din clasă să râdă pe-nfundate sau să grohăie de-a dreptul. Vă sună cunoscut, fetelor?

Slavă Domnului că sună soneria.

— Sau că după unele fete fluieră a „mamă, ce ți-aș face”, continuă Tara, hăituindu-le până la băncile lor, și după altele urlă că sunt nașparlii. Sau că, de fapt, am venit în liceul ăsta pentru cursul de actorie și ei se hotărăsc să pună în scenă *Stalag 17*, care n-are niciun rol feminin, sau că unii profesori continuă să se adreseze întregii clase cu...

— Bună ziua, domnilor! Ocupați-vă locurile în bancă, vă rog! ne ordonă domnul Brolin.

Eva Rodriguez se uită la Tara Finke și apoi la mine, ca și cum mi-ar spune: „Trebuie să ne obișnuim cu chestia asta, n-avem încotro”.

Dau aprobator din cap. Lucrurile pot sta și mai rău. Thomas Mackee intră în sală și îmi râgâie în ureche. Thomas Mackee e întruchiparea perfectă a majorității băieților din clasa mea. Au porecle ca Muci sau Cuie și se mândresc cu ele. Uneori, încearcă și un strop de ironie, de exemplu, spunându-i unui tip bătut în cap grav „Einstein”. Dar alteori e pe față – tipul cu cel mai scăzut nivel de inteligență pe care l-am întâlnit în viața mea e strigat pe-aici „Der-Creier”. Majoritatea băieților mai de treabă au iubite și suntem perfect conștiente de asta pentru că ne-o spun din momentul în care facem cunoștință, de parcă ne-ar arunca în față un „Nici să nu te gândești!”. Ei bine, aceste personaje habar n-au cum să se poarte cu alte fete în afară de iubitele lor, așa că, cel puțin pentru moment, sunt o cauză pierdută la capitolul prietenie. Cei mai deștepți se simt ușor amenințați, mulțumită articolelor din presă despre fetele care domină sala de clasă. Prin urmare, au grija să nu le ocupăm locurile din primele rânduri.

Teoria Tarei Finke în ce-l privește pe Thomas Mackee e că a fost scăpat în cap în nenumărate rânduri, când era bebe. Ar putea fi imaginea brandului Îngălații & Co: tricoul pe afară, nădragii aproape căzuți în vine și boxerii în culori aprinse care se văd în toată splendoarea de fiecare dată când se apleacă și, credeți-mă, se apleacă foarte des. Sunt sigură că petrece o groază de timp în fața oglinzii, încercând să obțină acel look șifonato-neglijento-tenebros atât de popular printre surferii și skaterii din Sebastian. Cred că s-a uitat la prea multe filme din seria *Bill and Ted's Excellent Adventure*. A, și îi place să spună chestii de genul: „Hei, care mai e treaba, frate?” cu o

voce chipurile egală și inexpressivă. Să nu uit, e și ranchiuнос. Odată, Justine Kalinsky s-a împiedicat de el, lui i-a căzut pe jos mult-iubitul CD player (care s-a spart) și a făcut-o fufă cretină. Mi-ar fi fost ușor să-l pun la punct, dar n-am spus nimic. Justine Kalinsky ar fi văzut asta ca pe o declarație de prietenie și nu am chef să depun atâtea eforturi pe-aici.

Thomas Mackee râgâie des și tare în clasă și, uneori, încearcă să cânte melodii din râgâielii. Cea mai cerută de public e „Teenage Dirtbag”. E de-a dreptul fascinant să remarci gradul de apreciere de care se bucură aşa un talent...

Băieții ăștia trag și bășini la greu. Nu susțin că fetele nu trag părțuri, dar parcă nu ne pasionează atât de mult. Miroslav e uneori copleșitor și îmi vine să vărs. Să nu credeți că-și limitează atacurile aeriene la sala de clasă, nu, pot să te lovească oriunde prin școală: pe coridoare, pe casa scării, la coada de la magazin. E o zonă pe care am numit-o Defileul Bășinii, pentru că acel hol aparține claselor a VIII-a și a IX-a, care sunt cei mai înrăuți infractori. Nu-și cer scuze și n-au nicio jenă. Dacă unei fete îi scăpa una mică la Stella, ar fi fost proscrisă tot restul vieții. Aici, una mare devine o decorație onorifică.

În semestrul doi, ziua a doua, ora a doua, Tarei Finke îi ajunge cuțitul la os. Împarte biletele tuturor celor treizeci de fete din școală și le roagă să vină la o întâlnire în pauza de prânz, unde, citez, „proletariatul feminin va porni o revoluție”.

Doamne, Tara...

Desigur, nu vine nimeni. Tara Finke vede ședința ca pe un succes pentru că eu și Justine Kalinsky suntem prezente. Îmi vine să-i spun că nu prea se pune că am venit, ci mai degrabă n-am avut unde să mergem, dar Tara e în faza de negare și o pune pe Justine Kalinsky să scrie minuta. Justine face o listă cu numele noastre și încă una cu numele absentelor, de parcă s-ar fi obosit vreuna să trimită un mesaj de scuze. Și, uite aşa, trece jumate din pauza de prânz.